

sin Tid havde været ikke saa lidt Kritik fremme om visse administrative Afgørelser — og det er jo rigtigt —, men, tilføjede Ministeren, denne Kritik var fuldstændig forstummet, da Ministeren havde fremsat sine Grunde; de var nemlig saa klare og saa objektive, at det ikke var muligt at staa imod en saadan mageløs Visdom som den, der laa bagved disse administrative Afgørelser. Jeg vil dog i al Stilfærdighed gøre Ministeren opmærksom paa, at der er en Grund til, som kan have skabt nogen Tavshed om disse administrative Afgørelser. Dels var det jo ret ofte, der blev truffet saadanne Afgørelser, som vakte Forundring, og saa bliver Offentligheden jo træt af at sysle med den Slags Emner. Men dels er der jo ogsaa det, at de administrative Afgørelser kan have en Virkning i sig selv, saaledes at det kan være lige saa forstandigt at lade dem virke i al Stilhed ved sig selv og lade Folk selv danne sig deres egen Mening derom. Og saa vil Sandheden om, hvad Tanker de gør sig, nok en Gang komme for en Dag.

Jeg skal ganske forbigaa de smukke Bemærkninger, som den højtærede Minister viede mig selv. Det er ikke første Gang, jeg har været ude for dette, at man skal tage de præstelige Egenskaber og den kristelige Taalmodighed med. Og det er i og for sig rigtigt, jeg har nu den Opfattelse, at det er noget, vi alle sammen skal gøre, ikke blot Præsterne. Derimod vil jeg paa-tale en anden lille Ytring, som den højtærede Minister kom med, og som jeg ikke syntes kom fra saadant et ædelt Hjertelag. Den højtærede Minister fremkom med en Bemærkning om, at det skulde vel ikke være saadan, at Venstre havde skiftet Skoletanker, fordi jeg har staaet i et nært Forhold til en bestemt Skole i Aarhus, et Forhold, som imidlertid allerede er løst. Jeg ved ikke, om jeg skal føle mig smigret ved den store Indflydelse, der derved maaske kunde tillægges mig, men jeg er i hvert Fald klar over, at det ikke er smigrende for Venstre, hvis dette Parti skulde lade sine Skoletanker være afhængige af et saadant tilfældigt Forhold mellem mig og den Skole, som jeg en Tid lang har staaet nær og har virket ved. Dette vil jeg nedlægge en Protest mod. Det kommer ikke Venstres Skoletanker det mindste ved. Det har givet mig et Indblik i danske Skoleforhold, og det har givet mig en Forstaaelse af forskellige Ting, saaledes som man faar det, naar man er nøje knyttet til en Institution og arbejder derved. Og selvfølgelig bliver det bestemmende for mit Forhold til dan-

ske Skoletanker, men længere maa det heller ikke udstrækkes.

Jeg skal ikke forlænge Debatten ud over dette. De øvrige Enkeltheder faar vi jo nok Lejlighed til indenfor Finansudvalget at drøfte. Maa jeg blot endnu, da jeg nus er, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen er til Stede, hvad jeg ikke havde antaget, gøre den Bemærkning, at jeg hørte hans Udtalelser med Interesse, men jeg kan ganske henholde mig til de Udtalelser om ham og Grundtvig og Kold, og hvad det vedrører, som jeg fremsatte den første Gang, jeg havde Ordet her.

Parkov: Den Henstilling, jeg rettede til den højtærede Indenrigsminister og til Finansudvalget om at se med nogen Villie paa Tilskuddet til de danske Skytte- og Gymnastikforeninger, er desværre ikke blevet optaget saa venligt fra den højtærede Ministers Side, som jeg havde haabet og ventet. Jeg maa nu altsaa sætte min Lid til Finansudvalget. Finansudvalget var i Fjor inde paa at se med noget mere Forstaaelse paa disse Foreninger og deres Gerning, end Ministeren havde gjort, og da Finansudvalget stillede sig saaledes, som det gjorde, tog ogsaa Indenrigsministeren imod den forhøjede Bevilling, som der var stillet Forslag om fra Finansudvalgets Side. Jeg vil da ogsaa haabe, at det maa blive Tilfældet i Aar.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at de danske Skytte- og Gymnastikforeninger jo slet ikke økonomisk var daarligt stillet; han kom med denne Bemærkning i Anledning af, at jeg havde sagt, at disse Foreninger ikke havde Adgang til, saaledes som Idrætsforbundets Afdelinger, at faa Offentligheden i Tale paa den Maade, at de ved deres Sammenkomster og Fester kunde opnaa ret betydelige Indtægter, men at Forholdet var, at naar disse Foreninger samledes, var der i Almindelighed saa store Udgifter, at de dermed følgende Indtægter ikke kunde dække dem. Heroverfor gjorde den højtærede Minister opmærksom paa: Ja, men jeg ved, at disse Foreninger i Aaret 1924 har haft et Overskud paa 7 000 Kr. fra en Fest, og disse Penge har de indsat paa en Sparekassebog. Jeg maa sige, at dette synes mig at være meget fornuftig Handling af dem i Stedet for at sige: Nu har vi et Overskud paa 7 000 Kr., lad os hurtigst muligt faa brugt disse Penge, saa staar vi paa bar Bund igen, og saa kan vi maaske med saa meget større Grund komme til den høje Regering og Rigsdag og bede om Tilskud. Det var be-